

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. M.**, zast. JUDr. Evou Frélichovou, advokátkou, se sídlem Kollárova 336/3, Znojmo, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Správa národního parku Podyjí, se sídlem Na Vyhlídce 5, Znojmo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 31 A 15/2014 – 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. **Předcházející řízení**

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014, č. j. JMK 131502/2013 (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 10. 2013, č. j. MUZN 64608/2013, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby – „dřevostavba Znojmo, Konice“ na pozemcích parc. č. 471/1, 472/2, 472/3, 472/5

a 473/3, v katastrálním území Konice u Znojma (dále též „předmětný objekt“ nebo „objekt“), jejímž je vlastníkem.

[2] Proti přezkoumávanému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, v níž především namítal, že správní orgány nesprávně posoudily charakter předmětného objektu, neboť dle názoru žalobce se v současné době vůbec nejedná o stavbu ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Objekt je totiž aktuálně tvořen čtyřmi mobilními dřevěnými kontejnery, jež budou funkci stavby plnit teprve v budoucnu, poté co pro tyto kontejnery nalezne žalobce vhodný pozemek, kde budou trvale postaveny jako montovaný domek. Jedná se tak pouze o mobilní výrobek, který je provizorně složen na pozemcích žalobce v katastrálním území Konice u Znojma. Žalobce dále odmítá, že by kontejnery sloužily k rekreaci, neboť k tomu nejsou uzpůsobeny. Účel užívání objektu specifikoval žalobce při ohledání na místě samém pod nátlakem pracovníka správního orgánu prvního stupně, který trval na provedení jednání i bez účasti právní zástupkyně žalobce. Pozemky, na nichž jsou kontejnery složeny, využívá k drobnému pěstitelství a chovatelství domácího zvířectva. Přes poučení správního orgánu prvního stupně o možnosti požádat o dodatečné povolení stavby, žalobce toto záměrně neučinil, protože je přesvědčen, že se nejedná o stavbu, ale o díly pro budoucí mobilní stavbu. Žalobce současně vyjádřil názor, že je jeho právem, aby svůj majetek využíval v souladu se zákonem dle svých potřeb – pokud se tedy rozhodl kontejnery dočasně složit na svých pozemcích, správní orgány nejsou oprávněny jej v tom omezovat. Kontejnery v protokolu o ústním jednání označil za stavbu výlučně stavební úřad. Přesné vyjádření žalobce už v protokolu zachyceno není. Žalobce pak protokol jako laik podepsal, a to bez vědomosti o důsledcích vyplývajících z tohoto podpisu, jelikož se jednání uskutečnilo bez přítomnosti jeho právní zástupkyně, která tak neměla možnost obsah protokolu zrevidovat. Závěrem svého podání žalobce shrnul a zdůraznil, že při ohledání na místě samém dne 3. 10. 2013 nebyly dodrženy zásady ochrany jeho práv jako účastníka stavebního řízení – byl donucen k podpisu neúplného textu bez vědomosti o důsledcích tohoto úkonu, za současné nepřítomnosti jeho právní zástupkyně, a to i navzdory tomu, že správnímu orgánu prvního stupně bylo známo, že žalobce je vždy zastoupen JUDr. Evou Frélichovou, advokátkou. Přesto správní orgán prvního stupně jmenovanou advokátku o úkonu nevyrozuměl a provedl jej i vzdor žalobcovu nesouhlasu. Míru porušení jeho procesních práv považuje žalobce za tak závažnou, že to mohlo mít vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 3. 2016, č. j. 31 A 15/2014 – 46 (dále též „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků řízení ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval, že stavební řád z roku 2006 zavedl do právního řádu zcela nový pojem – „výrobek plnící funkci stavby“, který na rozdíl od stavby není výsledkem stavební činnosti, tzn. nevznikl s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Jedná se o zařízení vyrobené továrním způsobem. Výrobek plnící funkci stavby se ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona považuje za stavbu. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem tohoto výrobku (a ostatně i stavby samotné) je primárně jeho účel a sekundárně skutečnost, že jde o výrobek umístěný na určitém místě trvale nebo dlouhodobě. Tuto skutečnost je přitom nutno zkoumat individuálně podle okolností konkrétního případu. Záměru ponechat výrobek na

pokračování

pozemku dlouhodobě nebo trvale bude nasvědčovat např. jeho umístění na podezdívku, nebo jeho propojení se sítěmi technického vybavení. Dalšími vodítky mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním výrobku, vybudování stálých přístupových cest k výrobku či dalších podpůrných zařízení k zajištění jeho účelu (např. pergoly, skladu nářadí atd.). Jako příklad tohoto výrobku uvedl krajský soud zahradní domek, který si stavebník jako zkompleťovaný celek zhotovený zakoupí u výrobce a umístí na konkrétním pozemku, přičemž jej následně užívá jako klasickou stavbu vzniklou stavební činností. Dalším příkladem je tzv. mobilní dům v okamžiku, kdy osazením na pozemku ztratí svou mobilitu a začne jako svůj základní účel plnit funkci stavby.

[4] Z obsahu správního spisu dle názoru krajského soudu nepochybně plyne, že předmětný objekt představuje soubor výrobků, které dohromady tvoří výrobek plnící funkci stavby ve smyslu stavebního zákona, a to proto, že se jedná o výrobek sestávající ze čtyř prefabrikovaných dřevěných dílů spojených do jednoho funkčního i optického celku o rozměrech třech dílů 4 x 6,5 m a jednoho dílu 4 x 8 m, který tvoří výklenek v jinak obdélníkovém půdorysu s tím, že celkové rozměry jsou pak 16,3 x 6,5 m + zmíněný výklenek a výška stavby je 3,7 m od spodní hrany půdorysové patky. Vnitřní uspořádání odpovídá dispozici 4 + kk s chodbou a sociálním zařízením. Tento celek je navíc položen na betonových patkách umístěných částečně na již dříve realizovaných betonových základech, které byly posuzovány v samostatném řízení, s tím, že stavební úřad nařídil jejich odstranění. S ohledem na uvedené dospěl krajský soud k závěru, že objekt jako celek není mobilní, nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích a při pokusu o přemístění by došlo k jeho destrukci. Jedná se tak dle jeho názoru minimálně o výrobek plnící funkci stavby. Pokud jde o podmínku trvalého či dlouhodobého umístění objektu na pozemku, tato je zřejmá již ze samotné nemožnosti objekt přemístit. Rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je proto v posuzovaném případě správné a zákonné, přičemž žalobce si tento sankční následek způsobil sám tím, že v rámci řízení o odstranění stavby nepodal žádost o její dodatečné povolení (zásada *vigilantibus iura scripta sunt*). Krajský soud současně zdůraznil, že výstavba staveb rozměrově odpovídajících předmětnému objektu je na pozemcích žalobce vyloučena vzhledem k tomu, že se nacházejí v ochranném pásmu Národního parku Podyjí s tím, že v platném územním plánu je toto území označeno jako „Plochy pro individuální rekreaci – drobná parcelace (smíšené využití)“, kde je podmíněčně přípustná pouze výstavba účelových zařízení do 18 m² zastavěné plochy.

[5] Krajský soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce související s porušením jeho procesních práv v řízení před správním orgánem prvního stupně. Ze spisové dokumentace je patrné, že předmětné řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 12. 9. 2013 a bylo vedeno pod sp. zn. SMUZN Výst.9533/2013-Ba. Účastníkem tohoto řízení byl toliko žalobce, který se mylně domníval, že k ústnímu jednání konanému dne 3. 10. 2013 měla být přizvána také jeho právní zástupkyně. Všechny plné moci nacházející se ve správních spisech, které byly právní zástupkyni žalobce uděleny před zahájením předmětného řízení, se týkají jiných správních řízení (jsou vždy označeny spisovou značkou příslušného řízení, pro které byla plná moc udělena). Ve spisech pak není založena ani žádná generální plná moc pro tuto zástupkyni pro všechna řízení vedená před stavebním úřadem. Správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, když na místní šetření předvolal toliko žalobce. Krajský soud dále doplnil, že plná moc pro předmětné správní řízení (označená příslušnou spisovou značkou) byla správnímu

orgánu prvního stupně předložena žalobcem až na zmíněném místním šetření, přičemž tato plná moc byla zjevně antedatována, neboť byla udělena ke dni 1. 9. 2013 a správní řízení bylo zahájeno dne 12. 9. 2013. Z dalšího průběhu správního řízení je dle názoru krajského soudu zřejmé, že procesní práva žalobce byla zcela zachována.

[6] Nad rámec uvedeného krajský soud konstatoval, že i v případě, že by krajský soud shledal procesní pochybení správních orgánů (ačkoliv tomu tak nebylo), uplatnilo by se v posuzovaném případě ustanovení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle něhož odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. Žalobce přitom v odvolání ani v žalobě neuvedl, jakým způsobem mohl postup správního orgánu prvního stupně ovlivnit výsledek řízení, neboť skutečnosti zjištěné v průběhu místního šetření nijak nezpochybnil, naopak z nich při podání odvolání i samotné žaloby přímo vycházel. Ani v tomto ohledu tak žalobce nemohl být zkrácen na svých právech.

II.

Obsah kasační stížnosti a navazujících vyjádření

[7] Proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 3. 2016, č. j. 31 A 15/2014 – 46, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost a současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel konkrétně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda výrobek plnicí funkci stavby lze považovat za stavbu i v případě, že tento výrobek je na určitém pozemku pouze uložen pro jeho budoucí využití jako stavby, neboť jeho vlastník jej dosud takto využít nemůže a uložil jej pro budoucí využití, jelikož jinou možnost jeho uskladnění nemá. Stěžovatel následně stručně zrekapituloval skutkový stav a uvedl, že správní orgán prvního stupně zasáhl do jeho vlastnického práva uložit si na svých pozemcích svůj movitý majetek. Svým rozhodnutím mu způsobil závažnou újmu na jeho právech i na majetku, když musel vynaložit značné prostředky na vedení tohoto řízení. V podrobnostech odkázal stěžovatel na svá podání obsažená ve spise a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 4. 2016 ztotožnila se závěry krajského soudu vyslovenými v napadeném rozsudku.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal

pokračování

důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Z obsahu správního spisu plynou následující podstatné skutečnosti. Správní orgán prvního stupně v průběhu ohledání na místě dne 29. 8. 2013 zjistil, že na pozemcích stěžovatele parc. č. 471/1, 472/2, 472/3, 472/5 a 473/3, v k. úz. Konice u Znojma, jsou umístěny tři objekty – dřevěné konstrukce s okenními a dveřním otvorem a plochou střechou, o plošných rozměrech cca 4 x 6 m a výšce 3 – 4 m. K těmto objektům nebylo vydáno žádné opatření stavebního úřadu. Objekty se nacházejí v ochranném pásmu Národního parku Podyjí – v lokalitě, která umožňuje umísťovat zemědělské stavby do 18 m². Správní orgán vyzval stěžovatele k okamžitému zastavení prací, nicméně ten výzvu neuposlechl a k obsahu zápisu z ohledání se nevyjádřil (viz zápis z ohledání na místě stavby ze dne 29. 8. 2013, č. j. MUZN 54305/2013, založeno pod poř. č. 1. správního spisu v části „prvotní úkony vč. zast. prací“).

[13] Na kontrolní prohlídce konané dne 10. 9. 2013 byla správním orgánem prvního stupně shledána oproti předchozímu stavu změna spočívající v doplnění čtvrtého dřevěného dílu. Objekt začal tvořit opticky jeden celek sestávající ze čtyř prefabrikovaných dřevěných dílů vzájemně propojených vnitřními prostupy, o celkových plošných rozměrech 16 x 6,5 m a výšce 3,7 m; rozměry jednotlivých dílů jsou 4 x 6,5 m (tři stejné díly), resp. 4 x 8 m (jeden větší díl). Prefabrikované díly byly položeny na betonových patkách umístěných na dříve realizovaných betonových základech. Stěžovatel kontrolní prohlídku neumožnil, ačkoliv byl na místě přítomen, zápis byl proto sepsán mimo jeho pozemky (viz protokol o kontrolní prohlídce ze dne 10. 9. 2013, č. j. MUZN 56513/2013, založeno pod poř. č. 7. správního spisu v části „prvotní úkony vč. zast. prací“).

[14] Oproti předcházejícímu stavu bylo správním orgánem prvního stupně při ústním jednání konaném dne 3. 10. 2013 zjištěno, že vnitřní dispozici objektu tvoří koupelna s WC, prostor pro budoucí kuchyň spojený s jednou místností, komora (tech. místnost), chodba a tři další místnosti. Toto schéma odpovídá dispozičnímu řešení 4 + kk. Objekt je zvenku kompletní, uvnitř chybí osazení dveří, topení a nenachází se tam ani žádné vnitřní vybavení kromě nefunkčního WC. Stavba prozatím není napojena na síť. Dle vyjádření stěžovatele jsou práce prováděny svépomocí, bez existence příslušné dokumentace, přičemž účelem objektu je rodinná rekreace s částečným menšinovým využitím pro zemědělství (viz protokol o ústním jednání ze dne 3. 10. 2013, č. j. MUZN 61725/2013, založeno pod poř. č. 4. správního spisu v části „ŘOS“; zdejší soud dodává, že protokol je stěžovatelem vlastnoručně podepsán, bez uvedení námitek proti jeho obsahu). Ve spise se nachází rovněž poměrně podrobná fotodokumentace objektu a jeho orientační zakres, jež dokládají shora uvedený popis objektu (založeno pod poř. č. 7. a 8. správního spisu v části „ŘOS“).

[15] Stěžovatel proti důvodnosti nařízení odstranění stavby – předmětného objektu – staví svou argumentaci spočívající v námitce, že tento objekt není stavbou podle stavebního zákona, a správní orgány tudíž ani nemohly nařídit jeho odstranění. Podstatou

projednávané věci je tak posouzení otázky, zda předmětný objekt, nacházející se na pozemcích stěžovatele, lze považovat za stavbu ve smyslu ustanovení stavebního zákona.

[16] Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona „[s]tavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.“

[17] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné předně poznamenat, že stavba – stavební dílo – ke svému vzniku vyžaduje naplnění alespoň některých definičních znaků. Lze v této souvislosti odkázat na komentář ke stavebnímu zákonu (viz MALÝ, S. *Nový stavební zákon s komentářem : Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)*. Praha: Wolters Kluwer, 2007), jenž tyto znaky poměrně přehledně popisuje. Jedná se o:

- a) Účast lidského činitele (přítomnost člověka) při „procesu stavění“ – vzniku stavebního díla jako záměrné lidské činnosti sledující určitý cíl [stavebním dílem, tedy stavbou, tak nemůže být např. jen náhodné, ale ani záměrné pouhé „nabromadění“ (složení) stavebního materiálu na určitém místě apod.][...].
- b) Použití stavebního materiálu (stavebních výrobků), když stavebním materiálem může být, v závislosti zejména na typu, účelu a místu stavby, prakticky cokoliv.
- c) Použití stavební nebo montážní technologie k jeho vzniku [touto technologií lze v tomto případě bez rozlišení, zda jde v konkrétním případě o stavební nebo montážní technologii nebo o od sebe neoddělitelnou kombinaci obou (viz poznámka výše), jen velmi obecně a jistě zjednodušeně vyjádřeno rozumět „soubor určitých znalostí a dovedností (postupů) nutných ke vzniku stavebního díla“]. Nebylo by tedy možné hovořit o stavebním díle, kdyby k jeho vzniku žádné takové ani základní schopnosti (znalosti, odborné postupy) třeba nebyly [...].
- d) Účel, ke kterému má stavební dílo po svém dokončení sloužit (lze si jistě jen obtížně představit, že by někdo začal připravovat realizaci jakékoliv stavby, aniž by ještě předtím alespoň neuvažoval, k jakému účelu bude toto dílo po svém dokončení sloužit) [pozn.: lze konstatovat, jak uvedeno již výše, že právě účelem užívání (tj. účelem, pro který je určeno) se bude stavební dílo lišit od jiných „děl“, která jinak budou vykazovat shodně všechny ostatní znaky stavebního díla].
- e) Stavební pozemek (resp. nejobecněji vyjádřeno jakékoliv místo, na němž bude stavba prováděna, umístěna), když stavba může být v zásadě umístěna buď „přímo“ na pozemku, nebo s ním musí být alespoň „zprostředkovaně“ (nepřímo) spojena (např. posed umístěný v koruně stromu apod.).

[18] Podle judikatury se za stavební dílo považuje výsledek záměrné lidské činnosti, jehož provedení vyžaduje určitou míru stavebně technických znalostí a dovedností. Stavba přitom může vzniknout nejen tzv. mokrým procesem (zděním nebo litím), ale i pracemi ryze tesařskými nebo truhlářskými, kdy jednotlivé stavební prvky jsou spojovány čepy, hřebíky, ale i jinak. Nelze tak považovat za stavbu např. volně položené panely (viz

pokračování

rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 24/2002 – 27, publ. pod č. 93/2004 Sb. NSS). Ačkoliv byly tyto závěry přijaty ve vztahu k definici stavby vyjádřené ve starém stavebním zákoně, tj. zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dle názoru zdejšího soudu jsou i nadále aktuální, a lze je tak aplikovat i v posuzovaném případě. Tomuto názoru je ostatně nakloněna i doktrína, když na citovaný rozsudek odkazuje právě v souvislosti s výkladem pojmu stavby podle nového stavebního zákona (srov. POTĚŠIL, L. a kol. *Stavební zákon – online komentář*. Praha: C.H. Beck, 2014).

[19] Pokud jde o kategorii výrobků plnících funkci stavby, tento pojem je judikaturou vykládán, jak správně poznamenal i krajský soud, jako „výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona z roku 2006. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona je to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Takovým výrobkem může být např. i silniční vozidlo [viz právní věta rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008 – 78, publ. pod č. 2394/2011 Sb. NSS].“ V odůvodnění citovaného rozsudku pak městský soud uvedl, že „[n]ový stavební zákon č. 183/2006 Sb. zavedl do právního řádu zcela nový pojem „výrobek plnící funkci stavby“, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnící funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnící funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem.“ Na této definici pojmu „výrobek plnící funkci stavby“ Nejvyšší správní soud setrvává. Použil ji proto, spolu se shora nastíněnou definicí pojmu „stavba“, jako východisko také v nyní projednávané věci.

[20] Stěžovateli lze nepochybně přisvědčit v tom, že určitý výrobek, který je na pozemku uložen pro jeho budoucí využití jako stavby, nelze za stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby, považovat (srov. judikatorní závěry stran volně položených panelů, uvedené v odst. [18] tohoto rozsudku). Tato skutečnost nicméně dle názoru Nejvyššího správního soudu z obsahu správního spisu nevyplývá, neboť je z něj naopak zřejmé (zejména z obsahu jednotlivých protokolů, jakož i přiložené fotodokumentace – blíže viz odst. [12] – [14] tohoto rozsudku), že jednotlivé díly byly pomocí montážní technologie postupně spojovány jeden ke druhému, až následně vytvořily jeden opticky celistvý a funkční celek. Bez montážní technologie by totiž nebylo možné vzájemné propojení dílů, které je patrné také z dispozice jednotlivých místností objektu [ve světle shora popsanych kritérií (viz odst. [17] tohoto rozsudku) je tak naplněn definiční znak stavby uvedený pod písm. c)].

[21] Z povahy věci je naplněn i definiční znak spočívající v účasti lidského činitele, jelikož díly nebyly složeny náhodně, nýbrž záměrně tak, aby vytvořily jeden funkční celek. I sám stěžovatel na ústním jednání konaném dne 3. 10. 2013 potvrdil svépomocné provádění prací [písm. a)]. Z fotodokumentace je zcela nepochybné též použití stavebních materiálů – zejména dřevěných konstrukcí, obkladů, dále tzv. sádrokartónů, vodních a elektrických rozvodů či jiných výrobků [písm. b)] a umístění objektu na pozemku, resp. pozemcích, s nimiž je „propojen“ prostřednictvím betonových patek [písm. e)]. Pokud jde

o poslední definiční znak stavby, tzn. její účel, tento stěžovatel rovněž specifikoval v průběhu ústního jednání dne 3. 10. 2013, když uvedl, že objekt bude určen pro rodinnou rekreaci s částečným využitím pro zemědělství [písm. d)]. Namítá-li stěžovatel, že účel stavby byl do protokolu doplněn pracovníkem správního orgánu prvního stupně, zdejší soud připomíná, že protokol je stěžovatelem vlastnoručně podepsán, a to bez vyslovení námitek proti jeho obsahu. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 4 As 40/2016 – 39 (dostupné na www.nssoud.cz), dle něhož je možno „*vycházet z premisy, že podepíše-li účastník řízení určitý protokol, dává tím dostatečně zřetelně najevo, že s jeho obsahem souhlasí.*“

[22] S ohledem na uvedené nezbylo zdejšímu soudu než uzavřít, že předmětný objekt, nacházející se na pozemcích stěžovatele, je stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Pokud krajský soud konstatoval (viz odst. [21] napadeného rozsudku), že „*se v daném případě jedná minimálně o „výrobek plnicí funkci stavby“, jehož odstranění mohlo být ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno*“, Nejvyšší správní soud dodává, že předmětný objekt není dle jeho názoru pouze výrobkem plnicím funkci stavby (tedy stavbou „v širším smyslu“ – výrobkem, který je za stavbu toliko považován, ačkoliv nenaplnuje všechny její definiční znaky), nýbrž stavbou „v užším smyslu“, jak je definována v § 2 odst. 3 větě první stavebního zákona. Podstatným rozdílem mezi stavbou „v užším smyslu“ a výrobkem plnicím funkci stavby je, že zatímco stavba „v užším smyslu“ vzniká za použití stavební nebo montážní technologie, výrobek plnicí funkci stavby vzniká za použití jiné průmyslové, např. strojírenské technologie (srov. odst. [17] – [19] tohoto rozsudku). Jak bylo vysvětleno již výše, v posuzovaném případě má zdejší soud za dostatečně prokázané, že při sestavování předmětného objektu byla montážní technologie použita. Tato skutečnost rovněž nasvědčuje tomu, že tvrzení stěžovatele o dočasném uložení dřevěných kontejnerů na jeho pozemcích je ryze účelové, protože pokud by tomu tak skutečně bylo, tyto díly by nebyly spojovány do jednoho funkčního celku tvořícího stavbu, ale pouze jednotlivě uskladněny a nanejvýš zabezpečeny před případným poškozením vnějšími vlivy.

[23] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že se ztotožňuje rovněž s právním posouzením krajského soudu souvisejícím se stěžovatelskými námitkami týkajícími se procesních pochybení správních orgánů, na něž v tomto směru plně odkazuje (srov. též odst. [5] – [6] tohoto rozsudku). Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu je dle názoru zdejšího soudu dostatečně přesvědčivé a srozumitelné a právní názory v něm vyjádřené jsou logické a vnitřně jednotné. Nejvyšší správní soud tak v posuzovaném případě neshledal vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ani žádnou jinou vadu, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Ze všech shora popsanych důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[25] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační

pokračování

stížnosti (§ 73 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona), o tomto návrhu již nerozhodoval, protože by to za dané procesní situace postrádalo smysl.

[26] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení však neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoliv náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[27] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jelikož soud jí neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s níž by jí nějaké náklady mohly vzniknout (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu